

quo elapso, iterum ad preces Episcopii illos in munere confirmat, quod & deinceps semper in annum isdem prorogat. Ea facultate à sacra Congregatione accepta, Episcopus ex Examinatores seliget, omnibus predictos qualitatibus, à Tridentino requisitis, eosque Capitulo proponet. Quod si Capitulum illos, quamvis ceteroquin idoneos approbare recusaverit, existimant Pignarel. *consult. 119. num. 1. & P. Andreucci Soc. Jesu in suo tractatu de tuenda pace & concordia inter Episcopum & Capitulum, part. 4. cap. 1. §. 1. num. 198.* habendos nihilominus esse pro approbatis; semel enimposito, quod propositi ab Episcopo tales sint, quales Tridentinum exigit, Capitulum tenetur ex justitia illos approbare, & consensus ex justitia prestandus, cum injustè denegatur, habetur pro prestito, sicuti docet Surdus *decis. 226. num. 54. Mantio. decis. 226. tract. 9. Valenz. cons. 117. n. 27.* Sed quidquid sit de veritate huius opinionis, de qua non vacat hic disputare; certum est, quod, qui illam in praxi sectatur, obnoxium se facit innumeris litibus, & controversiis; cum enim hominum doctrina, & mores evidentes non sint, nec unquam obtractantium linguas evadant, semper excitabitur questio, an Capitulum justè vel injustè consentire recusaverit in Examinatores ab Episcopo propositos; & durante hac questione, firmi non erunt concursus ad Ecclesias Parochiales, coram illis irritui. Tutius propterea erit, ut in eo eventu Episcopus à sacra Congregatione Concilii petat supplementum consensus, quem Capitulum sine causa denegavit. Ita se gessit Episcopus Aversanus, qui cum potestate, antea sibi facta à sacra Congregatione Concilii, quemdam Sacerdotem propo-

X. Nec sacra Congregatio facultatem, de qua loquimur, renuit unquam perentibus concedere; quoniam, cum probè noverit, non facile esse Episcopis, singulis prorsus annis, suas Synodos cogere, ne idcirco legitimum careant Examinatoribus, ex quorum defectu inchoat ad Ecclesias Parochiales concursus sunt irriti, statim à Episcopo eidem exponit, sex ex electis in postrema Synodo, amplius non extare, potestatem ei facit novos eligendi à majori parte Capituli approbandos, quorum tamen officium duraturum decernit, tantum ad annum;

suisset suo Capitulo, in Synodalem Examinatorem approbandum, quem tamen Capitulum approbare noluit, iterum supplex adit eandem sacram Congregationem, exposcens, ut consensus, à suo Capitulo irrationabiliter denegatum, ipsa suppleret. Episcopi instantia examinanda erat in Congregatione habita die 2. Martii 1739. sed, cum perpensum fuerit, jam tam elapsum fuisse annum, quo præfatus Sacerdos exercere potuisset Examinatoris munus, juxta ea quæ supra diximus, sacra Congregatio supervacaneum duxit causam desistere, ab ejusque propterea discussione supersedit.

XI. Aliquid nunc dicendum superesset de præcepto, Examinatores obstringente, ne quidquam prorsus occasione examinis recipere valeant; at Tridentinum adeo perspicuis verbis suam mentem, quoad hoc, explicuit, ut expositione non indigeant. Unum tamen, notatione dignum, referimus, quod statutum reperimus in Concilio Provinciali Toletano, habito anno 1566. *Act. 2. cap. 4. tom. 10. Collectionis Harduini col. 1155.* his verbis: *Horum verò Examinatorum cuiuslibet, pro muneris suscepti labore, Ordinarius, post Beneficiorum collationem, ex reductibus Ecclesie vacantis, qui alioqui Rectori debeantur, juxtam aliquam mercedem, ejus arbitrio, reddi curabit; cum & dignus sit mercenarius mercede sua.* Licet autem, quod à præfati Concilii Patribus gestum est, non improbemus, non tamen absolute approbamus, multoque minus initan- dum proponimus; siquidem, cum redditus vacantis Ecclesie debeantur futuro Rectori, aut aliis, quibus fors fuerint ab Apostolica Sede assignati, si Examinatores quidquam ex illis

Tom. I.

lucrarentur, viderentur quodammodo aliquid, occasione examinis, ab illo percipere, quem ad Parochialem approbantur; quod profecto quamdam simonia suspicionem posset inductis ingerere, de cuius vel solam speciem ab Examinatores accere Tridentinum voluit. Quapropter, cum de simili statuto, edito à Concilio Provinciali Compostellano, retatum olim fuisset ad sacram Congregationem Concilii, hæc illi adversari censuit menti Tridentini; proposito enim ab Episcopo Abulensi sequenti dubio: *In Episcopatu Abulensi, & tota provincia Compostellana, ex decreto Concilii Provincialis Compostellani, post Concilium Tridentinum facti, datur stipendium Examinatoribus Synodalibus ex fructibus Parochialium, ad quas sit examinis; dubitatur, an possit hoc dari, statim decreto sancti Concilii Tridentini 1563. 24. de reform. cap. 18. sacra Congregatio respondit: Non posse; quod narrat Garcia de Beneficiis part. 5. cap. 7. n. 11.*

CAPUT VIII.

Expenduntur alia ad Synodaliū Examinatorum officium spectantia.

Quamquam Examinatorum officium sit extra Synodum exercendum; quia tamen eorum electio in Synodo fieri debet, non abs re esse dicimus, nonnulla ad illud spectantia subnectere; inde enim clarius patebit, quantum momenti sit in Examinatorum delectu non errare.

II. Vacante igitur Parochiali Ecclesia, quæ sit per concursum conferenda, Episcopus, indicta ad concursum die, ex Examinatoribus, in Synodo electis, tres ad minimum voca-

K

bit,

rint relationem Episcopo de omnibus idoneis repetitis, sed tantum de eo, qui ipsis magis idoneus videtur: respondit: Teneri facere relationem etiam circa mores, etatem, & reliqua, & Examinatores debere renuntiare quotquot idonei iudicati fuerint; Episcopum vero debere ex his, qui renuntiationi fuerint, magis idoneum eligere; cuius quidem responsionis authenticas litteras se vidisse, testatur laudatus Garcia cit. part. 5. cap. 7. num. 11. easque refert etiam Massobrius in praxi habendi concursuum requisit. 4. dub. 1. Quinimò eadem Congregatio adeo necessarium reputavit, ut Examinatores non solum respiciant scientiam, sed & ceteras expendant animi dotes eorum, quorum habitus ad exercendam animarum Curam periculum faciunt, ut aliter latum ab illis iudicium, clarius adhuc, & expressius, quam in prædicta causa Abulensis fecerat, nullius esse roboris, postea dixerit, & inde consequuntur Ecclesie Parochialis collationem irritam atque inanem decreverit, sicuti affirmat Fagnanus in cap. Eam te, de etate, & qualitat. num. 15. inquit: Orta dubitatione an sitcut Episcopo, & Examinatoribus simul iunctis Concilium Tridentinum cap. 18. sess. 24. committit examen scientiæ, sic etiam committat eisdem simul examen morum, & prudentiæ, ita ut, si examen atatis, morum, & prudentiæ factum fuerit à solo Episcopo, concursus sit nullus; die 2. Augusti 1607. sacra Congregatio censuit, si Examinatores non retulerint idoneos, quoad omnes qualitates, prout Concilium requirit, nullum esse concursum. De qua re videri etiam possunt Ventriglia in praxi Eccles. part. 2. anot. 5. §. 1. num. 46. & seq. Lotter, de re Benefic. lib. 2. quest.

III. Examinatores autem, priusquam concurrentes approbent, seu idoneos renuntient ad animarum Curam, non solum experiri debent eorundem scientiam, sed & præcipuum rationem habere prohibitæ, morum, prudentiæ, etatis, & ceterarum qualitatum, quibus prædictum esse oportet, cui animarum regimen committitur. Hanc enim esse Tridentini mentem, satis manifestè ex eius verbis liquet sess. 24. cap. 18. de reformat. Peracto deinde examine, renuntientur quotcumque ab his idonei iudicati fuerint, etate, moribus, doctrina, prudentia, & aliis rebus ad vacanem Ecclesiam gubernandam opportunis; & adhuc clarius Tridentini mentem explicavit sacra Congregatio ejusdem interpres; prælatò enim Abulensi Episcopo, sciscitant: An provisio Parochialis nulla sit, si Examinatores relationem fecerint, solum, quoad litteraturam, examen verò circa mores, etatem, & reliqua Episcopo relinquatur; vel si non fecerint

quest. 35. num. 98. Rota Cavalerio. num. 1. & seq. coram Cavalerio. Cumque de his jamdù antea noquis compertum esset, idcirco, postquam supremi Pontificatus solum conscendimus, in nostris litteris encyclicis diei 14. Decembris 1742. quæ editæ sunt in nostro Bullar. tom. 1. & sunt 68. juxta ordinem editionis, ad universos Ecclesiarum Antistites datis, reprobavimus abusum, alicubi inolecentem, quod in concursibus ad Parochiales Synodales Examinatores de sola litterarum peritia suffragium ferant, nec cetera considerent, quæ ad animarum regimen ritè obeundum sunt necessaria; ac memoratas sacre Congregationis Concilii sanctiones commendantes, diximus §. 10. Idque probè noscens Congregatio, ejusdem Concilii interpres, pluries enunti, si doctrina tantum Judices essent, nec inquirerent, qui, præ aliis, probitate morum, laboribus, præstito antea Ecclesie obsequio, cæterisque dotibus, ad officium Parochii cumulati obeundum necessariis, essent idonei & commendabiles.

IV. Porro Examinatores sua suffragia ferre debent, priusquam à loco examinis discedant, & ab Episcopo, ejusve Vicario sejungantur; quod recetè notat Barbosa ad cit. cap. 18. sess. 24. num. 117. Nec quidquam refert, an suffragia secreto, vel palam ferantur, cum nihil de hac re fuerit à Tridentino sancitum; quod ad Cardinalem Gabrielem Palæotum, primum Bononiensem Archiepiscopum, respicit sacra Congregatio Concilii, addens tamen, congruentius sibi videri, ut Examinatores secum invicem suffragia communicent, & deinde jubeant Notario, ut in Acta referat, Ti-

tium ex gr. esse approbatum, Sejum reprobatum; quæ omnia discimus à Fagnano in cit. cap. Eam te, num. 16. & 17. de etate, & qualitat. At nihilominus Bononia antiqua viget consuetudo, ut vota ab Examinatoribus dentur secreto per albos, & nigros lapillos, in urnam conjectos, teste Francisco Leone Thesaur. For. Eccles. part. 2. cap. 18. n. 35.

V. In hoc Examinatorum judicio nullæ sunt partes Episcopi, vel Vicarii, qui Episcopi loco examini assistat, nisi fortè Examinatorum vota sint paria, aut singularia; tunc enim intergrum erit Episcopo, vel Vicario, cui voluerit, accedere, juxta Tridentinum eodem cap. 18. Omnes, qui descripti fuerint, examinentur ab Episcopo, si ve, eo impedito, ab ejus Vicario Generali, atque ab aliis Examinatoribus, non paucioribus, quam tribus; quorum votis, si pares, aut singulares fuerint, accedere possit Episcopus, vel Vicarius, quibus magis videri debet. Quocirca cum à sacra Congregatione Concilii anno 1573. quæsitum fuisset: Utrum Episcopus, vel Vicarius haberent votum decisivum in approbando examinatos ab Examinatoribus, in Synodi deputatis; eadem censuit, habere, si Examinatores fuerint pares, aut singulares in votis suis, lib. 1. decretor. pag. 158. At sicuti ab Examinatoribus suffragia ferenda sunt, statim peracto examine; ita etiam in eventu, quod Episcopus, aut ejus Vicarius alicui accedere possit, coram isdem Examinatoribus explicare debet, cuiquam accedat, cum id pertineat ad examinis complementum. Garcia part. 9. cap. 2. num. 58.

VI. Prolato ab Examinatoribus judicio, Parochialem Ecclesiam uni ex approbatis esse conferendam, diserte Tridentinum edixit: Non cui-

quam alteri, quàm uni ex prædictis examinatis, & ab Examinatoribus approbatis, juxta suprædictam regulam, de Ecclesia providetur. Verùm cum idem Tridentinum simul defuisset, ex pluribus approbatis illi esse conferendam, qui magis idoneus reputatur; statim oritur questio, an ejusmodi iudicium de majori habilitate, seu supra cæteros approbatos presentantia, ad solum spectet Episcopum, an etiam ad Synodales Examinatores. Sed adeo luculenta sunt verba, quibus Tridentinum renuntiare dignorem, inter approbatos, solum Episcopi iudicio committit, ut mirum non his videatur, aliquos reperiri Doctores, qui id juris adserpserint Examinatoribus: Peracto demde examine, ait Tridentinum, renunciantur quotcumque ab his idonei iudicati fuerint, atate, moribus, prudentia, & aliis rebus, ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportuntis; ex hisque Episcopus eum eligat, quem cæteris magis idoneum iudicaverit. Tridentino adhesit sacra Congregatio, ejusdem interpres, quæ anno 1573. ab Episcopo Patavino ad hunc modum interrogata: Licet clarè Concilium Tridentinum cap. 18. sess. 24. loquatur, nihilominus Examinatores Patavini præterdunt, ad eos etiam spectare eligere magis idoneum ex illis, qui fuerint approbati in examine concursus ad Parochiales vacantes, & non ad Episcopum, contra clara verba ipsius Concilii. Quare, nomine Ordinaris Patavini, Dominationibus Vestrarum Illustrissimis humiliter supplicatur, ut suis litteris ipsi Vicario Generali, & Examinatoribus explicitè declarent, quænam in casu suprædicto fuerit Concilii sententia; respondit: id ad eos non spectare; respondit. 1. decretor. pag. 110. Quod ite-

rum nos declaravimus, & confirmavimus in præfata nostra epistola encyclicæ §. 11. ubi diximus: *Absolutio examine, ut cuique salis compertum est, fit tantomodo potestas Examinatoribus renuntians quotquot regende Ecclesie idoneos iudicaverit, reservata uni Episcopo electione dignioris.* Non negamus tamen posse Episcopum, si velit, antequam dignorem ex approbatis renuntiet, quo cautius agat, Examinatorum consilium exquirere; quod rectè perpendit Ventriglia in præf. rer. Eccles. part. 2. annot. 5. §. 1. n. 49. & 50.

VII. Hæc de parochialibus, quarum collatio ad Episcopum pertinet. Sed cum Tridentinum eodem cap. 18. sanciverit, etiam ad vacantes Ecclesias Parochiales, juris patronatus Ecclesiastici, indicendum esse concursum, & digniorem ex approbatis à Patrono presentandum Episcopo; alia hinc suboritur questio, cujus nimirum tunc sit iudicare, quinam ex approbatis ab Examinatoribus sit dignior. Verùm hanc quoque questionem dirimunt verba Tridentini, aperte concedentia Patrono jus designandi magis idoneum: Si verò juris patronatus Ecclesiastici erit, ac institutio ad Episcopum, & non ad alium pertineat; is, quem Patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus iudicavit, Episcopo presentare teneatur, ut ab eo instituat. Sed quamvis Tridentini verba adeo perspicua sint, ut nullum dubitationis locum relinquant, attamen Abbas Sancti Cucufati Diocesis Barchinonensis anno 1573. conquestus est apud sacram Congregationem Concilii, quod in concursibus ad Ecclesias Parochiales sui juris patronatus Ecclesiastici, Examinatores sibi jus usurparent re-

nuo

nuntiandi digniorem inter eos, quos approbaverant. Abbatis querelas, & sacre Congregationis sententiam lib. 1. decretor. pag. 167. ita describitur legimus: *Examinatores Synodales non ferebant tantum iudicium super idoneitate concurrentium, sed apertum iudicium ferebant super majori idoneitate inter eos, quos approbaverant ut idoneos; supplicavitque (Abbas) Cardinalibus Congregationis, ut dignarentur, suæ indemnitati providendo, ordinare Episcopo, ut faceret & curaret, quod Examinatores in huiusmodi Beneficiis patronatus Ecclesiastici approbarent tantum idoneos, & relinquere locus Patrono eligendi digniorem, quem ipse Episcopus instituire debet, & tenetur.* Et sacra Congregatio censuit, non pertinere ad Examinatores iudicare, quis magis idoneus sit, & si Parochialis sit juris patronatus Ecclesiastici, & institutio ad Episcopum pertineat, facultatem iudicandi digniorem inter idoneos, approbatos ab Examinatoribus, spectare ad Patronum Ecclesiasticum, & Episcopum teneri instituire eum, quem dicitur Patronus digniorem iudicaverit, & ipsi Episcopo presentaverit.

VIII. Consulto autem adjecta fuit illa limitatio: si Parochialis sit juris patronatus Ecclesiastici, & institutio ad Episcopum pertineat; nam cum institutio, non ad Episcopum, sed ad alium pertinet, electionem dignioris, non ad Patronum, sed ad Episcopum spectare voluit Tridentinum: Cum verò institutio vel alio, quam ab Episcopo, erit facienda, tunc Episcopus solus ex dignis eligat digniorem, quem Patronus ei presentet, ad quem institutio spectat. Quod quidem decretum adeo religiosè custodiendum censuit sacra Congregatio Concilii, ut etiam quan-

Tom. I.

do institutio pertinet ad Papam, eo quod Ecclesia Parochialis vacaverit in mensibus Sedi Apostolicæ reservatis, facultatem designandi digniorem ex approbatis, non Patrono Ecclesiastico, sed Episcopo competere dixerit, apud Garciam cit. part. 9. c. 2. n. 272. & seq. & Barbosa de offic. & potest. Parochi part. 1. c. 2. n. 127. ubi insuper ab eadem sacra Congregatione decisum refert, quod si Ecclesiam Parochialem juris patronatus Ecclesiastici vacare contingat in mensibus Papæ reservatis, ad solum Ordinarium pertineat iudicare concurrentium, renuntiare magis idoneum, atque hæc omnia ad summi Pontificis Datarium referre, nulla prorsus habita ratione Patroni Ecclesiastici; quocirca jure ac merito dicit Navarrus consil. 5. & 6. de iure patronatus, Patroni Ecclesiastici iura multum, post Tridentinum, immutata esse, & limitata. Hoc ipso anno 1746. quo hæc nostras de Synodo lucubrations, plures ante annos exaratas, expolimus, tres, quæ huc pertinent, questiones nobis decidendas proposuit Archiepiscopus Florentinus. Primo, an Patronus Ecclesiasticus, etiam in foro externo, teneatur ad vacantem Ecclesiam Parochialem presentare magis idoneum, seu digniorem ex approbatis ab Examinatoribus. Ad quod indubitanter teneri respondimus, utrumque enim forum respiciunt enuntiatæ Tridentini verba c. 18. sess. 24. *Quem Patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus iudicavit, Episcopo presentare teneatur.* Secundo quæsit, an Episcopus acquiescere debeat Ecclesiastici Patroni iudicio, & quem iste tanquam digniorem presentaverit, instituire; an potius investigare, eum Patroni iudicium fuerit rectum, & rationabile. Cui interrogationi satisfac-

K 3

ci

150
 cimus, hac adhibita distinctione: aut ex approbatis ab Examinatoribus nullus est, qui de Patroni iudicio conquiretur, suamque querelam ad Episcopum deferat; aut inter eos reperitur, qui illud iniustum fuisse contendat, & hac de causa ad Episcopum provocet; in primo casu, non debet Episcopus indagare, an verè inter approbatos dignior ille sit, quem Patronus presentat, cum Concilium Tridentinum hanc indaginem Episcopo non commiserit, sed instituendum edixerit, quem Patronus tamquam digniorem presentaverit; in altero autem rerum eventum debet Episcopus iudicis partes assumere, & diligenter disquirere, an rectum fuerit iudicium, à Patrono latum de sui presentati meritum supra reliquos ex approbatis presentantia. Tertio loco sciscitabatur, an ab Episcopi, in huius generis causis, sententia, qua ex litigantibus unum digniorem pronuntiat, appellatio ab alio interposita, qui in iudicio succubuit, admittenda sit tantum in devolutivo, an etiam in suspensivo. Ad quod cum distinctione pariter duximus respondendum: aut enim iudicium Episcopi est conforme iudicio Patroni, ita scilicet, ut ille idem ab Episcopo magis idoneus pronuntietur, quem tamquam digniorem Patronus antea presentaverat; & tunc appellatio admittenda est solum in devolutivo: aut iudicium Episcopi discrepat à iudicio Patroni, siquidem non illum, quem Patronus presentavit, sed alium ex approbatis digniorem declarat; & interposita ab hac Episcopi sententia appellatio admittenda est etiam in suspensivo; neque ullus est de Beneficio instituendus, nisi post aliam sententiam, profertendam à Iudice, ad quem appellatur;

atque interim vacans Ecclesia Parochialis erit ab Œconomio administranda; quæ uberius explanata leguntur in nostris litteris ad prælatum Archiepiscopum datis hoc ipso anno 1746. typis Florentinis impressis, & in secundum tomum nostri Bullarii inserti n. 4. in ord.

IX. Hæc quoad Ecclesias Parochiales juris patronatus Ecclesiastici. At, si sermo sit de Ecclesiis Parochialibus juris patronatus Laicorum, ad eas non requiritur examen per concursum, sed sat est, ut presentatus à Patrono idoneus reperitur ab iisdem Examinatoribus, in Synodo deputatis: *Quod si juris patronatus Laicorum fuerit*, (pergit Tridentinum) *debeat, qui à Patrono presentatus erit, ab iisdem deputatis, ut supra, examinari, & non nisi idoneus reperitus fuerit, admitti.* Dubitabant olim Doctores, an idem statuendum foret de Ecclesia Parochiali, quæ sit juris patronatus mixti, hoc est partim Ecclesiastici, partim Laicis; & sacra Congregatio Concilii die 5. Februarii 1628. ne jura Laici, ob consortium cum Ecclesiastico, ulla ex parte laderentur, declaravit, neque ad ejusmodi Ecclesie collationem necessarium esse examen per concursum, ac proinde etiam jus patronatus mixtum hac postrema parte Tridentini decreti comprehensum censuit, sicuti restatur Barbosa *cit. loc. num. 126.* Potest nihilominus evenire, ut concursus institui debeat etiam ad Ecclesias Parochiales juris patronatus Laicorum; nam si ab uno, aut pluribus Patronis Laicis, gaudentibus aequali jure, plures ad vacantem Ecclesiam sint nominati, & Episcopo presentati, neque ullus ex presentatis retulerit à Patronis plures voces, quam cæteri; tenetur Episcopus indicare concursum inter

eosdem presentatos, atque illum eligere, quem ex approbatis ab Examinatoribus judicaverit magis idoneum; quod pariter à sacra Congregatione Concilii decisum refert idem Barbosa n. 146.

X. Jus eligendi digniorem in singulis enumeratis casibus, competens Episcopo, vacante Sede Episcopali, transit ad Capitulum Ecclesie Cathedralis, ad quod tota Episcopi jurisdictio devolvitur, sed à Capitulo transfertur in Vicarium Capitularem, quem ex Tridentini decreto *sess. 24. cap. 16. de reform.* intra octo dies ab habita notitia vacationis Ecclesie, tenetur eligere. Vigebat olim opinio permittens Capitulo aliquam jurisdictionis partem sibi reservare. Eapropter, cum olim institutus fuisset concursus ad quandam Ecclesiam Parochialem, & eis excitata fuerit inter Capitulum, & Vicarium Capitularem, cuiusnam competere renuntiandi magis idoneum; sacra Congregatio Concilii die 18. Novembris 1651. *lib. 10. decretor. pag. 155. & 156.* censuit spectare ad Capitulum, quia in deputatione Vicarii id juris sibi expresse reservaverat. Verum, cum postea prævaluerit sententia

opposita, & jam communiter Doctores sentiant, integrum non esse Capitulo, ne minimam partem quidem jurisdictionis sibi reservare, sed totam, quam habet, conferre debere Vicario Capitulari, quod nos insinuavimus *lib. 2. cap. 9.* & pluribus probat Fagnanus *in c. His qua, n. 7. l. de majorit. & obed. & Marchett. de Vicario Capitulari part. 2. tit. 12. num. 27.* etiam sacra Congregatio è priori sententia recessit, aliudque iudicium tulit in alia simili controversia. Vacante Ecclesia Cathedrali Elven. indictus fuit concursus ad quandam Ecclesiam Parochialem. Concursus, ut moris est in regno Lusitanie, habitus fuit coram Capitulo. Lis subinde vertebatur inter Capitulum, & Vicarium Capitularem, super jure eligendi digniorem ex approbatis; quod Capitulum, ea potissimum ratione, sibi astruebat, quod scilicet in Vicarii deputatione, ejusdem jurisdictionem coarctasset; Re delata ad sacram Congregationem Concilii, hæc die 1. Decembris 1736. jus, de quo disceptabatur, asseruit Vicario, cuius jurisdictionem, censuit, nequaquam potuisse à Capitulo limitari.